

Schuld

Laura Lippman bij Boekerij:

Het suikerhuis (Geheim verleden)

Nachtelijk ritueel

De laatste kogel (Perfectie)

De draad van de spin (Op de vlucht)

Dadendrang

Verloren tijd

Levenslang

De kunst van het verdwijnen

Verdwenen zusjes

Als ik weg ben

Als ik aan je denk

Wie er breekt

De vrouw in het meer

Gebroken vertrouwen

Schuld

Laura Lippman

Schuld

Hoever ben je bereid te gaan voor de liefde?

Vertaald door Henk Moerdijk

ISBN 978-90-225-9945-7

ISBN 978-94-023-2152-4 (e-book)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *Prom Mom*

Vertaling: Henk Moerdijk

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Stephen Carroll / Trevillion Images

Auteursfoto: © Jan Cobb

Zetwerk: Zetspiegel, Best

© 2023 Laura Lippman

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is voor iedereen die mij in 2021-2022 een mail, sms of appbericht stuurde met de vraag: 'Hoe gaat het met je?'

DEEL I

Wat voorafging

Hoe durfde ze?

Mei 1997

Het meisje

Het licht in de badkamer was uit, maar de deur stond een stukje open en de ochtendzon sijpelde door de kier naar binnen. Voor Amber begon de dag met een aantal onprettige sensaties. Hard, want ze lag op de grond. Koud, want ze lag op de tegels, de airco stond op koelen en ze had alleen een strapless bh aan.

En plakkerig. Door het bloed. Ontiegelijk veel bloed. Ze wist niet dat een lichaam zoveel bloed kon verliezen zonder in shock te raken. Of wás ze misschien in shock? Ze had een EHBO-cursus gedaan en wist nog wat je moest doen wanneer iemand in shock was – leg ze plat neer, maar zorg dat hun benen hoger zijn dan hun bovenlichaam. Maar wat je moest doen als je zelf in shock was, daar had ze nooit iemand over gehoord.

‘Joe? Joe?’

Het bleef stil. Hij was er natuurlijk niet. Waarom had hij niet gekeken of ze wel oké was? Zat hij nog zo met zijn ex in zijn hoofd dat hij er niet eens aan gedacht had om te kijken of Amber misschien al was opgeknapt en alsnog naar de afterparty wilde? Hij moest zonder haar gegaan zijn. Oké, ze had nogal onvriendelijk om de enige kamersleutel

gevraagd en was van het schoolbal weggestormd en niet meer teruggekomen, maar hij had toch op z'n minst kunnen doen alsof hij bezorgd was?

Hij vindt jou niet écht leuk, had haar moeder gezegd toen Amber haar van de uitnodiging had verteld. Niet op die manier. Kan me niet schelen, had Amber geantwoord, en het kon haar ook niet schelen; ze wist gewoon dat hij op een gegeven moment zou inzien dat hij haar leuk vond. Ze had gedacht dat dat moment gisteravond zou zijn.

Maar het was anders gelopen. Ze was naar boven gerend, alleen, dacht dat de krabravioli bij het diner verkeerd was gevallen. De ravioli, en dat spul uit het heupflesje van Zach, ook al had ze dat tot een minimum beperkt en er slechts van 'genipt', zoals haar stiefvader zou zeggen. Van zulke kleine teugjes kon toch niemand dronken worden?

Ze had het gevoel dat iemand haar met een mokerhamer een klap op haar hoofd had gegeven en kon geen onderscheid meer maken tussen wat er gisteravond echt gebeurd was en wat ze graag wilde dat er gebeurd was. Tijdens het dansen had ze na twintig minuten zware buikkrampen gekregen, ze had geprobeerd er niet aan te denken, tot Joe met Kaitlyn was gaan dansen, 'net als vroeger'. Amber had het gevoel dat ze moest kotsen, en dat moest je dus echt nooit doen waar anderen bij waren. 'Geef me de kamersleutel,' had ze gezegd. Door haar angst en verlegenheid was het er onaardig uit gekomen, kattig, alsof ze kwaad was op Joe.

Ze wás kwaad op Joe.

Eenmaal in de kamer had ze haar jurk uitgetrokken en op bed gelegd, anders zou hij misschien vies worden. Ze was op haar knieën voor de wc gaan zitten, in haar bh en onderbroek, en had gewacht tot het kwam.

Ze was nog steeds in de badkamer, maar er was niets gekomen.

Ze krabbelde half overeind en ging zitten. Er was zo veel dat ze zich niet kon herinneren, zo veel dat ze niet kon vergeten, en die twee tegenovergestelde kampen vochten met elkaar tot het in haar hoofd een ongekende zooi was. Het zou logischer zijn als dit een droom was, want net als in een droom was de logica ver te zoeken. Ze had in bed

wakker moeten worden, naast Joe, niet op deze plakkerige badkamer-vloer. Eigenlijk had ze helemaal niet wakker moeten worden, want het plan was om de hele nacht op te blijven. Toen ze niet meer terug was gekomen, waren de anderen waarschijnlijk zonder haar naar de after-party gegaan. Maar waarom was Joe niet op de kamer geweest om de vrijetijdskleding aan te trekken die hij had meegenomen voor de trip naar het stuwmeer? Waarom had hij niet eens de moeite genomen om te kijken hoe het met haar ging?

Ze drukte haar handen op haar slapen en toen op haar ogen, wilde niet zien wat de glorende dag zou onthullen. Ze moest alles in orde maken, zichzelf in orde maken. Joe kon er niets aan doen dat ze ziek was geworden, ook al was het door hem gekomen, de aanblik van hem dansend met zijn ex Kaitlyn, dat ze toch nog een slok uit dat heupflesje had genomen. Hij kon er niets aan doen dat ze plotseling maagkrampen had gekregen en het liefst alleen wilde zijn. Ze wilde niet over haar nek gaan in het damestoilet bij de danszaal. Op dat moment had ze zich niets ergers kunnen voorstellen dan dat andere meisjes haar zouden horen overgeven.

Nu wel.

Er restte weinig anders dan zichzelf overeind te hijsen en het badkamerlicht aan te doen.

O god. O god. O god.

Je kan het.

Daar was dat stemmetje weer, dat stemmetje dat ze al haar hele leven hoorde, dat stemmetje dat zei wat ze moest doen wanneer ze niemand meer om raad kon vragen. Dat tegen de vijfjarige Amber had gezegd dat ze rustig moest blijven wachten in de boekwinkel waar haar moeder haar had achtergelaten terwijl ze zelf ging winkelen. Dat had gezegd: *Niets zeggen*, toen ze werd beschuldigd van spieken omdat ze zo'n hoog cijfer had gehaald. Dat had gezegd dat ze moest doen alsof ze van niks wist toen een leraar vroeg wie haar kluisje beklad zou kunnen hebben.

Eerst schoonmaken, dan douchen.

Ze werkte snel, gebruikte op één na alle handdoeken en ging daarna

onder de douche. Ze trok de kleren aan die ze had meegenomen voor de geplande ochtendactiviteiten. Als de avond volgens plan was verlopen, zou ze nu in de Towson Diner eieren met opgebakken aardappelen en uitjes hebben zitten eten, misschien met een cola light erbij. Vierentwintig uur geleden had ze zich nog druk gemaakt om de plagerige opmerkingen die de anderen misschien zouden maken omdat ze geen koffie lustte.

De weekendtas van Joe stond op het bagagerok. De rits was dicht. Waarom was hij niet meer op de kamer geweest? *Kaitlyn*. Een onzalige gedachte. *Kaitlyn*. Het was wel duidelijk dat hij nog steeds naar haar verlangde, ondanks alles wat er het afgelopen jaar tussen hen gebeurd was.

Ze liet de galajurk op het bed liggen. Vreselijk om hem zo achter te laten, maar als ze die jurk, die mogelijk vieze jurk in haar tas zou proberen te proppen, zou ze hem compleet ruïneren. Ze kon hem los over haar schouder meenemen, maar daarvoor moest ze te ver lopen. Bovendien zou het er nogal vreemd uitzien als ze op een zaterdagochtend met een avondjurk over haar schouder over York Road zou lopen. *Geen aandacht trekken*, zei het stemmetje. *Gewoon proberen de dag door te komen. Misschien komt het allemaal goed. Je kunt je niet herinneren dat je iets gedaan hebt, dus misschien heb je ook niets gedaan.*

Ze droeg een rayon broek met een bloemetjesprint en een elastische band, een gebreid katoenen t-shirt en espadrilles met veters, plat maar als wandelschoenen niet heel geschikt, en ze had al blaren van de schoenen die ze gisteravond aan had gehad. Ze had deze outfit heel zorgvuldig bij elkaar gezocht, was op koopjesjacht gegaan in winkels die vrijwel altijd te duur voor haar waren en was trots op het resultaat. Haar oog was op de espadrilles gevallen omdat het lichtgroen absurd goed paste bij de stampers van de bloemetjes op de broek en de veters haar het gevoel gaven dat ze even gracieus was als een ballerina. Ze had niet verwacht er lang op te moeten lopen. Wat had ze wel verwacht? De afterparty in de stad, terug naar het hotel om deze outfit aan te trekken, zonsopkomst bij Loch Raven en daarna ontbijten bij de

Towson Diner. Ze hadden afgesproken dat ze de hele nacht op zouden blijven en pas thuis, als ze weer in hun eigen bed lagen, zouden gaan slapen.

Maar toen had Joe nog niet met zijn ex-vriendin gedanst en had zij nog niet die rare maagkrampen gekregen en was ze nog niet naar haar kamer gegaan. Wat er daarna was gebeurd kon ze zich echt niet herinneren. Wat ze in de kamer had gezien kon ze moeilijk ontkennen, maar ze herinnerde zich helemaal niets. Ze was in shock. Ze moest naar een dokter. Nee, dat moest ze juist níét doen.

Aangekomen op Register Avenue bleef ze een poosje staan dralen op de stoep, keek ze door de ogen van een vreemde naar haar huis. De kleine, boomloze voortuin was opgetuigd voor de lente – de vijf gip-sen ganzen die het hele jaar door in ganzenpas, van klein naar groot, door de tuin liepen, droegen boerenbont geruite bonnetten; de op een na grootste, waarschijnlijk de moeder, droeg een bijpassend schort. Een maand geleden hadden er mandjes met gigantische paaseieren in de tuin gestaan, maar die hadden plaatsgemaakt voor bloemen, echt en nep door elkaar. Begin juni, vlak voor Flag Day, zou de voortuin worden omgebouwd tot een patriottisch prieel, een en al rood, wit en blauw, en dat bleef dan zo tot na Onafhankelijkheidsdag op 4 juli. In augustus was het tijd voor het thema ‘School is weer begonnen’. Halloween, Thanksgiving, Kerstmis, Winter Wonderland, Valentijnsdag, Lente. Amber wist dat sommige mensen de tuin van haar stiefvader smakeloos vonden of zelfs griezelig, maar zelf had ze het altijd een geruststellend idee gevonden dat de kalender door hun voortuin marcheerde en dat de ganzen daar een vaste rol in hadden. De ganzen waren er altijd, elk jaargetijde, elke maand.

Rod, haar stiefvader, zat in de keuken de krant te lezen. Hij vroeg of ze het leuk had gehad op het bal. ‘Ja, het was leuk,’ zei ze. Hij was al tien jaar haar stiefvader maar ze werd nog altijd verlegen van hem, alsof ze een eeuwige logé in zijn huis was. Haar moeder benadrukte vaak dat Amber maar bofte met een stiefvader die haar behandelde als zijn eigen dochter, maar daardoor kreeg ze juist het gevoel dat ze zijn vriendelijkheid en aandacht helemaal niet waard was, laat staan zijn liefde.

Ze ging rechtstreeks naar bed, haar moeder en Rod verwachtten niet anders, ze gingen ervan uit dat ze de hele nacht op was geweest. Ouders hadden te horen gekregen dat de hotelkamers eigenlijk alleen maar voor het omkleden waren. Ze kregen ook te horen dat de meisjes in de ene kamer zouden slapen en de jongens in de andere. Hadden ze het geloofd? Ze had het zelf wel bijna geloofd, totdat ze de kille ergeris in de ogen van Susannah zag. ‘Natuurlijk zitten we niet samen op een kamer,’ zei Zachs date. Ze glimlachte, ze had niet bitsig geklonken, maar de blik in haar ogen had Amber van haar stuk gebracht.

Ze had haar tas in de kamer gezet die door de ouders van Joe was geboekt en betaald, terwijl Zach zijn tas naar de kamer bracht die Susannahs ouders hadden geregeld. Ze was nog nooit in zo’n mooi hotel geweest, maar goed, het enige hotel waar ze ooit geweest was, was dat motel in Ocean City waar ze elk jaar in juni, wanneer de Atlantische Oceaan nog koud was en de prijzen laag, met haar moeder en Rod een weekje in een studio zat. Als zij en Joe een poosje met zijn tweetjes in deze kamer zouden doorbrengen, zou ze dat echt niet erg vinden. Ze waren sinds januari nog maar één keer met z’n tweetjes geweest, eind april, de dag voordat ze besloten hadden om samen naar het schoolbal te gaan.

Met wie had Joe de laatste dans gedanst? Kaitlyn? Maar Kaitlyn had een vriendje, de student met wie ze sinds de zomer van vorig jaar verking had. Eén dansje? had ze Joe gevraagd toen ze naar hun tafel was gekomen. Net als vroeger? Haar hart was overgeslagen toen ze de schittering in Joe’s ogen zag. Op dat moment had ze beseft hoe Joe keek als hij van iemand hield. Naar haar had hij nog nooit op die manier gekeken. Maar hij vond haar leuk, ze wist gewoon dat hij haar leuk vond. Hij had haar dingen verteld die hij nog nooit aan iemand anders had verteld, zelfs niet aan Zach. Ze hadden iets speciaals, ook al hadden ze er nog nooit een naam aan gegeven.

In haar eigen bed, onder het Laura Ashley-dekbed dat haar moeder met negentig procent korting op de kop had getikt bij de c-Mart, zakte ze ondanks alles heel snel weg in een diepe slaap.

Na twaalfen ging ze naar beneden voor een lunch, tomatensoep

met kaastosti's, in een kort pyjamabroekje en een te groot T-shirt, met verwarde haren en uitgelopen make-up, ondanks de grondige wasbeurt onder de douche in het hotel. Ze was blij dat haar moeder niet het type was dat haar met vragen bestookte. Ze vroeg alleen: 'En? Was het zoals je verwacht had?'

'Nee,' gaf Amber toe, terwijl ze een zakje kleine crackers met pizza-smaak in haar soep deed. Zo at ze haar soep al vanaf dat ze heel klein was. De crackertjes werden in no time zacht, dus je moest de soep heel snel naar binnen lepelen, alsof je zo'n behendigheids spelletje deed in een amusementshal op de boulevard van Ocean City.

'Ik heb het je nog zo gezegd. Jongens als die Joe Simpson...'

'Mam, ik heb hoofdpijn.'

'Heb je gedronken?'

Ze besloot er niet omheen te draaien. *Vertel als het even kan de waarheid*, zei haar innerlijke adviseur. 'Een beetje maar. En alleen omdat iedereen het deed.'

'Dat is niks voor jou, Amber.'

Dat klopte. Haar moeder had onbewust de vinger op de zere plek gelegd, de plek die haar dwarszat sinds ze op die badkamervloer wakker was geworden. Ze was niet dezelfde persoon als vierentwintig uur geleden. Die persoon zou ze nooit meer zijn.

De politie belde aan toen haar moeder de tafel aan het afruimen was. 'Niets zeggen, liefje,' zei haar moeder. Amber schrok zich een hoedje, maar ze wist dat ze geen woord te veel moest zeggen. Iedereen die tv-keek wist dat.

De rechercheurs, twee mannen, zeiden dat ze mee moest naar de dokter, wat haar heel even hoop gaf; misschien kon die dokter erachter komen wat er gebeurd was, want zelf had ze nog steeds geen flauw idee. Misschien had ze een of andere rare, zeldzame ziekte opgelopen die alles zou verklaren. Maar toen drong het tot haar door dat dat niet de bedoeling van het doktersbezoek was.

'Waarom moet ze naar een dokter?' vroeg haar moeder.

'We denken dat uw dochter gisteravond een kind heeft gekregen, mevrouw Deluca.'

Onmogelijk, zei haar moeder. Ze zou het echt wel geweten hebben als haar dochter zwanger was, zei ze. Amber dacht hetzelfde. Het was onmogelijk.

Een kamermeisje had in kamer 717 op de badkamervloer een in een handdoeken gewikkelde pasgeboren baby gevonden. De kamer stond op naam van Joe Simpson, maar hij had tegen de politie gezegd dat hij de hele avond met zijn vrienden was geweest en dat zijn date misselijk was geworden en zichzelf met behulp van de enige sleutel in hun kamer had opgesloten. Hij was om ongeveer vier uur 's ochtends naar de kamer gegaan omdat hij zich wilde omkleden, maar Amber had niet opengedaan. Hij was met zijn vrienden gaan ontbijten in de diner en vanaf daar rechtstreeks naar huis gereden.

'Ik werd wakker en de baby was dood,' zei ze, ook al maanden haar moeder en Rod haar – 'Ssst! – tot stilte.

Wilde ze misschien nog meer vertellen over gisteravond?

Ze schudde meermaals haar hoofd. Ze had niets meer te zeggen. Ze had het enige gezegd waarvan ze zeker wist dat het waar was. Ze herinnerde zich niets behalve de pijn, een schroeiende pijn. Pijn en bloed en duisternis, tot het opeens licht was.

Ze mocht wel iets vragen, toch? Een vraag stellen was wat anders dan iets vertellen.

'Mijn jurk?'

'Wat is daarmee?' vroeg een van de rechercheurs, ene meneer Lenhardt, met het vriendelijkste gezicht dat ze ooit gezien had, maar misschien was dat gewoon omdat het op dat moment tot haar doordrong dat zijn gezicht voorlopig het laatste vriendelijke gezicht was dat ze te zien zou krijgen.

'Ik heb hem in de hotelkamer laten liggen. Denkt u dat ik hem terug kan krijgen, wanneer alles voorbij is?'

19 september 2019

Amber liet de makelaar het huis van Rod afsluiten. Het huis van Rod. Dat was zoals ze het huis aan Register Avenue zag. Het was altijd het huis van Rod gebleven, ook al had ze er tien jaar lang met haar moeder gewoond. En nu zou ze er nooit meer naar binnen hoeven gaan, zelfs niet voor de overdracht, wanneer die dan ook mocht zijn.

Ze was twee dagen geleden vanuit New Orleans overgevlogen, had de advocaten gesproken, een makelaar gevonden, het verplichte rondje door het huis gedaan en flink wat notities op haar telefoon gemaakt. Hoewel de makelaar het huis niet afkraakte, snoefde ze dat een opknopbeurt nog geen vijfduizend dollar zou kosten en Amber zeker dertigduizend dollar zou opleveren. Daar ging haar commissie dan natuurlijk nog af.

‘Ik heb geen vijfduizend dollar!’ Ze had het bijna uitgeschreeuwd.

Maar opeens realiseerde ze zich dat ze die wel had. Of zóú hebben, wanneer Rods testament zou zijn uitgevoerd. Een miljoen dollar, in sommige opzichten een onbevattelijk bedrag, maar tegelijkertijd juist heel goed te bevatten. Ze was niet dom. Ze was nog maar achtendertig, dus als ze een miljoen over de rest van haar leven amortiseerde – noemde je dat zo? –, zou dat neerkomen op hooguit twintigduizend dollar per jaar. Investeren kon ook, dat zou haar bij een rendement van drie procent dertigduizend dollar per jaar opleveren.

Zeker de moeite waard, maar ook geen onbeperkte voorraad wc-papier.

Nu ze erover nadacht: het was eigenlijk om razend van te worden, hoe weinig een miljoen dollar voorstelde. Bij de realityshows op tv, die met een wedstrijdelement, zeiden mensen altijd dat het prijzengeld hun leven zou veranderen, maar nu ze zelf een prijs had gewonnen, in feite zonder er iets voor te hebben gedaan, begreep ze niet hoe dat haar leven zou veranderen. Met haar Etsy-winkel maakte ze een brutowinst van 25.000 dollar per jaar, wat ze aanvulde met haar baantje bij de galerie en de diensten die ze draaide als serveerster bij de Upperline. Misschien kon ze de Upperline nu opzeggen, maar ze wist niet zeker of ze dat wel wilde. De gans had een gouden ei gelegd, maar ze was minder tevreden dan toen ze nog niet wist dat dat ei bestond. Misschien moest ze naar Parijs gaan, waar ze vroeger altijd van droomde? Nee, ze had zich jaren geleden al neergelegd bij het feit dat Parijs er nooit van zou komen.

Hoe dan ook, het was een miljón. Hoe had Rod een miljoen bij elkaar kunnen sparen én een huis kunnen kopen, waarvan de opbrengst ook naar haar zou gaan? Haar moeder zou uit haar vel springen als ze wist dat haar tweede man zoveel geld opzij had gelegd terwijl zij altijd zo zuinig was geweest. Maar Veronica 'Rona' Deluca was tien jaar geleden overleden en had haar dochter niets nagelaten, behalve de vage toespeling dat Amber haar de kanker had bezorgd die haar nu de vernieling in hielp, alleen maar omdat die verband hield met haar voortplantingsorganen. 'Dit is mijn beloning voor het krijgen van een kind,' was een van de laatste dingen die Rona tegen haar zei, in een van hun maandelijks gesprekken.

Zonder Rod zou ze niet de moeite hebben genomen om voor de begrafenis van haar moeder naar huis te komen. Het was meteen ook de laatste keer dat ze in Baltimore was geweest, en ze was geen minuut langer gebleven dan nodig.

'Moeten die luxaflex echt vervangen worden?' vroeg ze aan de makelaar terwijl ze in haar kersenrode Lexus wegstoven. Regester was een van de weinige oost-weststraten in dit deel van Towson zonder

drempels en vertragende bochten. Dat was alles wat je over Regester Avenue hoefde te weten: rij met een gerust hart de kinderen voor hun sokken.

‘Schatje, die luxaflex zijn niet om aan te zien.’ Ze was bijna tien jaar jonger dan Amber, maar haar vrolijke neerbuigende toontje was even ergerlijk als lachwekkend. ‘Die moeten minstens twintig jaar oud zijn.’

Minstens twintig jaar, ja. *Ze hingen er al toen ik in de vijfde zat.* Maar ze nam niet de moeite om dat te zeggen. ‘Luxaflex vervangen’, type te in haar notitie-app.

‘En de tuinbeeldjes, de ganzen,’ vroeg Amber. ‘Wat moet ik daarmee?’
‘Bij het vuil zetten. Die wil niemand hebben.’

Ze wist dat de makelaar gelijk had, maar het voelde bijna alsof er namens Rod een huivering door haar heen ging. Als kind wist ze al dat Rod te veel spullen in zijn voortuin had staan, mensen hadden het over dat ene huis aan Regester, en niet in positieve zin. Maar Rod werd blij van zijn voortuin, en kinderen vonden het geweldig. Rods voortuin was in zekere zin de eerste galerie in haar leven geweest. Ze was tot op heden niemand tegengekomen, noch in een galerie, noch in een museum, die zo verzot was op zijn installaties als Rod op zijn tuintje.

Misschien kon ze de ganzen op Etsy verkopen. Was er maar een Depop voor tuinkunst. Bij Depop vonden ze het geweldig als er een goed verhaal achter zat.

De makelaar draaide in noordelijke richting York Road op.

‘Kom je hier vandaan?’ vroeg Amber.

‘Na mijn studie hiernaartoe verhuisd,’ zei ze.

Dat was dus een nee. Ze had een hekel aan mensen die een ja-of-neevraag niet met een ja of nee beantwoordden. ‘Ik vraag het alleen maar omdat ik, als ik naar het vliegveld zou willen, York in zuidelijke richting had genomen... O mijn god, stop. Wil je alsjeblieft even stoppen?’

‘Waarom?’

‘Parkeer hier maar, bij die winkels. Ik wil even iets bekijken.’

‘Natuurlijk, joh.’ Het klonk alsof ze met haar ogen rolde en haar ‘joh’ ging over in een lange zucht.

Deze miniwinkelboulevard, gebouwd in zogenaamde tudorstijl, die op Amber even vreemd als sprookjesachtig overkwam, was de spil van haar tienerjaren geweest. Een timmerwinkel aan de ene kant en een kegelbaan aan de andere, en daartussen een speelgoedzaak en een kopieerwinkel. (In de jaren negentig moest je nog de deur uit om een kopie te maken. Grappig om te bedenken dat het toen heel wat was, een kopie maken.) En een Baskin-Robbins, de ijswinkel waar ze in haar middelbareschooltijd gewerkt had.

Alleen de timmerwinkel zat er nog. De kegelbaan was nu een restaurant. De ijswinkel, waar ze ontelbare keren ijs uit de bakken geschept had, met de kou op haar wangen en de brandende blikken van de jongens op haar decolleté, was een bloemenzaak geworden. In de kopieerwinkel gingen nu pokébowls en açaismoothies over de toonbank en de speelgoedwinkel... stond leeg.

Leeg. Beschikbaar. Een leeg schilderdoek voor iemand met verbeelding.

Ze stapte uit en gluurde naar binnen bij de speelgoedzaak, die, voor zover ze wist, de afgelopen twintig jaar heel wat levens had gehad. Hoeveel levens had ze in die periode zelf niet gehad? Klusjesvrouw, kleermaker, soldaat, spion, crimineel, student, verkoopster, gallerina, serveerster. In zijn laatste leven leek de speelgoedwinkel een of andere outletstore te zijn geweest. Binnen stonden kledingrekken met hangers, verder niets. Een kale, witte, rechthoekige ruimte die bijna alles kon zijn.

‘Wat kost het om zoiets te huren?’ vroeg Amber. ‘Per vierkante meter.’

‘Ik zou het niet weten,’ zei de makelaar. ‘Ik doe geen zakelijk onroerend goed.’

Amber zag het telefoonnummer op de Te Huur-poster en nam er een foto van. Haar vlucht was over drie uur en ze had al uitgecheckt bij het hotel. Maar het huis van Rod was nu haar huis, alle meubels stonden er nog. ‘Meubels verkopen en huis organiseren voor verkoop’ was een van haar notities. Ze kon er vannacht slapen, desnoods, en op de website van de luchtvaartmaatschappij zag ze dat ze haar vlucht voor slechts dertig dollar naar morgen kon omboeken.

‘Weet je,’ zei ze tegen de makelaar, ‘ik realiseer me ineens dat ik nog één ding moet doen voor ik weer wegga. Als je het niet erg vindt haal ik mijn koffer uit de achterbak, dan neem ik straks wel een Uber naar het vliegveld. Ik neem nog contact met je op over het verkoopklaar maken van het huis.’

‘Het heeft geen haast. Tegen de tijd dat de boel is opgeknapt zitten we in november, een slechter moment om een huis op de markt te zetten is er praktisch niet.’

‘Ja, nou, het spijt me dat mijn stiefvader daar niet aan heeft gedacht toen hij doodging.’

De vrouw was immuun voor beledigingen. Het was ronduit bewonderenswaardig, dit ondoordringbare ego dat geen ruimte bood voor de mogelijkheid dat het een mikpunt van spot was. Had zij maar zo’n olifantenhuid. Ze was altijd veel te onzeker over zichzelf geweest, al vóór ze iets had om onzeker over te kunnen zijn.

‘Oké, ik spreek je nog,’ zei de makelaar. ‘Ik ken een klusser die het meeste van wat we besproken hebben kan doen. Ik vraag een offerte aan en stuur die naar je door.’

Aan de westkant van York Road zat een Starbucks. Amber stak over, trok haar rolkoffer achter zich aan en belde ondertussen de makelaar van de poster. Hij reageerde enthousiast op haar belangstelling, maar was nog minstens twee uur met andere dingen bezig. Dat vond ze niet erg. Ze pakte haar laptop erbij en zocht naar informatie over galerieën in Baltimore, met name galerieën die in volkskunst deden. Ze belde Miss Margaret in New Orleans omdat ze behoefte had aan een klankbord, hoewel haar besluit al vaststond.

‘Zou je daar echt willen wonen?’ vroeg Miss Margaret. ‘Na al die tijd? Na alles wat er gebeurd is? Ik dacht dat je nooit meer iets met die stad te maken wilde hebben. Je zat al te steunen en te kreunen omdat je er twee dagen naartoe moest.’

‘Ik denk dat ik meer uit het huis kan halen als ik het opknop, tenminste, als ik zelf de handige Harry ga uithangen.’

‘En ondertussen elke maand verlies draaien in je galeriëe.’

Amber vond het grappig dat Miss Margaret ‘galeriëe’ uitsprak alsof

het een heel vies woord was, terwijl ze zelf twintig jaar lang een heel succesvolle galeriehoudster was geweest.

‘Je weet dat ik zoiets altijd heb willen proberen, en het is logischer om het hier te doen. In New Orleans is de concurrentie veel te groot.’

‘Moet ik het toejuichen en hopen dat het een overweldigend succes wordt en dat je nooit meer naar huis komt, of moet ik erop rekenen dat je failliet gaat, zoals iedere hobbyist die zoiets geprobeerd heeft, en met je staart tussen je benen terugkomt?’

‘Ik ben geen hobbyist. Doe niet zo gemeen, Miss Margaret. Je weet wat ik in mijn mars heb, mijn contacten, mijn intuïtie, mijn oog, mijn talent. Ik kan een geweldige galerie runnen.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat ik je zal missen. Er zijn maar weinig mensen die ik aardig vind. Ik kan het me niet permitteren om iemand kwijt te raken met wie ik graag praat, en al helemaal niet wanneer ze mijn beste medewerker is.’

‘Ik zal jou ook missen. En New Orleans. Ik zal New Orleans verschrikkelijk missen. Maar het is, nou ja, een teken dat juist deze ruimte in dit winkelcentrum beschikbaar is. Ik moet ontdekken of ik niet gewoon, nou ja, mezelf kan zijn. Mezelf, en niets meer dan mezelf.’

Wie zou ze zijn als ze weer hier zou gaan wonen? Hoe zouden ze hier tegen haar aankijken? Ze moest het uitzoeken.

‘Het is een teken ja, zoals de sirenen die Odysseus toezongen ook een teken waren. Je kan niet terug naar huis gaan, Amber. Dat juist jij... het verbaast me dat je dit wilt.’

‘Mij ook.’

Ze staaarde door het raam naar York Road. Anders maar toch niet zo anders als ze verwacht had. Twintig jaar was niets, twintig jaar was een eeuwigheid. Ze tikte op haar telefoon en fluisterde er iets in, bijna samenzweerderig. ‘Siri, wil je Joe Simpson Baltimore Towson High School googelen?’

‘Ik heb dit gevonden op internet!’ blaatte Siri, zoals altijd vol van zichzelf. Berichtjes over oud-leerlingen, een profiel uit de *Baltimore Business Journal*, maar op de eerste pagina’s geen zoekresultaten uit 1997. Waarom ook, inderdaad? Joe Simpson mocht dan een eikel zijn

geweest die de misselijke Amber – want meer was het in zijn beleving niet – op het schoolbal in de steek had gelaten en achter zijn ex-vriendinnetje aan was gegaan, maar of dat nou iets was wat mensen zich twintig jaar later nog herinnerden?

In plaats het Siri te vragen, die terug zou schetteren, typte ze haar zoektermen nu in op Google: Amber Glass, Joe Simpson, Galamoedertje, Wegloopvader. Het galamoedertje en de wegloopvader. Kijk, daar waren ze, de krantenkoppen en beelden die ze met zoveel moeite uit haar geheugen en haar leven had gewist. Maar ook: Joe in zijn smoking. Een knappe jongen, dat viel niet te ontkennen. En wat ook niet te ontkennen viel: een ongelukkige jongen. Hij was duidelijk niet blij om met haar naar het schoolbal te gaan, en toen wist hij nog niet eens hoe het zou aflopen.

Ze nipte aan haar koffie. Te weinig melk, naar haar smaak. Als ze de ruimte aan de overkant zou huren, zou ze hier vaste klant worden en de barista's op een speelse manier overhalen om haar latte meer op een café au lait te laten lijken. Ze zag voor zich hoe ze hier 's ochtends een venti haalde en na het werk naar dat restaurant ging, die tent waar vroeger de kegelbaan zat. Maar ze zou niet in het huis van Rod gaan wonen, tenminste niet voor lange tijd. Ze zou het hoe dan ook te koop zetten. Ze zou iets gaan huren, net als nu in New Orleans. Ze zag zichzelf niet als iemand met een koopwoning, alleen al omdat het dan lastig was om snel naar een andere plek te gaan. Ze moest stante pede kunnen vertrekken, elk moment.

Kon het zijn dat dit de eigenlijke erfenis van Rod was? Misschien had hij geweten dat een kleine toevallige ontdekking voor haar genoeg zou zijn om naar Baltimore terug te keren. De stille, stoïcijnse Rod. Ze was zes toen hij met haar moeder trouwde. Haar vader was al lang uit beeld en liet nooit iets van zich horen, maar haar moeder had Rod verboden om een vader voor haar te zijn, in elke mogelijke zin: als adoptievader, als geldschietter, als achternaam. En ondertussen was ze zelf officieel Veronica Deluca geworden. Ze kon haar naam toch alsnog in Amber Deluca veranderen? Nee, ze wilde weten hoe het was om hier, in haar oude buurt, Amber Glass te zijn. Zouden de mensen

haar nog kennen, of zouden ze zich alleen nog een voorval herinneren?

Er was in ieder geval één persoon die zich haar nog moest herinneren.

Joe, dacht Amber. Joe Simpson. In de vijfde had ze een paar maanden het gevoel gehad dat haar leven een film was, een heel specifieke film, waarin de populairste jongen van de school beseftte dat hij verliefd was op het grijze muisje dat hem bijles gaf. Het was een domme fantasie, maar krachtig genoeg om haar af te sluiten voor de werkelijkheid, haar breder wordende taille en uitzettende borsten, het uitblijven van haar menstruatie. *Hij houdt van me, hij houdt van me, hij houdt van me*, zei ze in de weken voor het schoolbal tegen zichzelf. Maar dat had hij nooit gezegd, hij had nooit iets gezegd wat daar zelfs maar bij in de buurt kwam. *Ik hou van hem, ik hou van hem, ik hou van hem*. Ze had het nooit hardop gezegd, maar ze had verwacht dat de liefde haar zou veranderen, haar leven zou veranderen.

Misschien kon dat alsnog.

Joe gooide de bal op voor zijn service, en zoals zo vaak ging het door hem heen dat er enorm veel afhing van de opgooi. Het stond 40-0, en in de set stond hij 5-3 voor omdat hij Zach de vorige game gebroken had. Nog één goede service en de buit was binnen. Hij stuurde de bal snoeihard naar het uiterste hoekje van het servicevak. Geen ace, maar Zach kon zijn racket er ternauwernood achter krijgen en zijn return belandde dan ook in het net. Zach was in de loop van de zomer de controle over zijn backhand kwijtgeraakt en de laatste tijd had hij serieus last van een zwabberbackhand. Joe speelde zo vaak mogelijk op Zachs backhand. Het was tenslotte een spelletje. De bedoeling was dat je probeerde te winnen.

Zach plofte neer op een bankje en veegde met een handdoek zijn gezicht af. Hij had in twee sets verloren maar probeerde zijn verlies sportief op te nemen. 'Je bent in vorm de laatste tijd.'

Joe haalde zijn schouders op en aanvaardde het compliment.

'Ik vraag me af hoeveel weken we nog buiten kunnen spelen,' ging